

NOTELE SĂPTĂMINETI

In vîlegiatură

Am fost câteva zile în imprejurimile unui orașel de munte. În definitiv, și asta se chiamă vîlegiatură, cu atât mai mult cu cât chiar trei zile petrecute—în țara românească—in tren, în birje, la birt—«restaurant», mă rog, — sau pe coasta unui deal umbros, pe marginea unui râu; impede, își pot da cea mai exactă noțiune a aceea ce se chiamă «vîlegiatură».

Revenit în Capitală, fac cum facem toți români: îmi exprim nemulțumirea. Dacă n'ar fi fost cămădusesem să-mi vad copiii—și pentru mine asta e o placere ce poate fi plătită cu toate nemulțumirile de pe lume,—aș zice acum că faceam mai bine de rămâneam acasă. Uite, cu firea mea, eu nu sunt din cel pururea nemulțumit; mă mulțumesc cu puțin când nu pot căpăta mai mult, dar puținul acela pe care îl plătesc cu banii mei vreau să-l am întreg, și asta nu se chiamă să fi pretențios, și de puținul acela vreau să mă bucur pe deplin.

Așa, zic, am fost câteva zile în imprejurimile unui orașel de munte.

Ca să ajung acolo, a trebuit să călătoresc câteva ceasuri cu trenul. Am cumpărat cu banii buni dreptul de a ocupa un loc într-un wagon de clasa întâia—și nu al unui tren de placere—și am fost nevoit să-mi împart acest drept cu altă doară tovarăș de călătorie, cu cari n'aveam alt-ceva comun de căt locul meu, care devenise și al dumnealor. Mai stănd jos, mai stănd în picioare am ajuns în orașelul de munte. Ce aer și ce zăpușală, ce gârlită răcoroasă pe marginea uliței și ce prăfările pe uliță, ce priveliște frumoasă a muntilor pietroși și împăduriti din imprejurimi și ce căldărată ticălosă în oraș, ce salcâmă pipernicișă pe marginea trouarelor! Să încremenesc locului și mai multe nu.

Ca să ajung acolo unde vream să mă duc, a mai trebuit să călătoresc o jumătate de oră cu birja. Am plătit pentru treaba asta căt aș fi plătit unui «musical cu cauciuc» să mă plimbe trei ceasuri la șosea. Cu chișcă cu val ne-am făcut loc în birje: eu, pardesiul meu, umbrela mea și vre-o cincă pase gazete. Pe drum ne-a apucat o răpăială de ploae. Am ridicat coșul, am tras burduful. Nu știu ce bine apără de ploae pălăriile de panama și căt de necesare sunt gazetele ca să-ți aperi genunchii de undătura când călătoresc pe vreme de ploae, într-un orașel de munte, în birje, cu coșul ridicat și cu burduful tras! Băjurul a fost încântat de priceperea mea și, cum eram amândouă bucureșteni, mă rugă să-l recomand prietenilor, că: —La București am altă trăsură și altă călătoare și asta, că până acum nu m'a întrebat nimeni de ce umblu cu așa birje răpăioasă și așa mătăsoage de călătoare.

De sub coș, umbrelă și pălărie, cu toată ploaia, am putut să admir orașelul românesc de munte. Ce măndrețe de case românești, ca bulgarii albi aruncați la întămplare de o mână uriașă, pe dealurile din imprejurimi, în zarea cețoasă! Ce scârbă de case franțușești, nemfetești, ori mai știu eu cum, înșirate ca pe o linie strâmbă pe ultiile orașelului țăra românesc de munte! Ce ț-i-e, domnule, când se incubă civilizația modernă în capetele prefectilor

și primarilor de prin orașelele românești de munte!

N-am scăpat de așa civilizație de căt după o jumătate de ceas de drum, când am ajuns în imprejurimea unde mi-am sălașluit pe vară copiii, chipurile să scape și el de civilizația zăpușlei, prăfării, și altor febre-tifoide ale Bucureștiului. Am stat cu el — și par că nici sărutările lor nu mai erau civilizate — trei zile, în casa unor munteni de ispravă și îndatoritorii, cari nu aștepta să te vadă numai cu mâna în buzunar că să dea odiajă lor cea mai de curând vărăită, cea cu stergare mai frumoase întinse pe pereți ca un briu zugrăvit de zugrav meșter, să te lase stăpân pe casă, pe livadă, pe grădină lor și cari nu știau ce mai multă voe bună să pună într'al lor: — Bună dimineață ori bună seara, domnule!

Trei zile căt am stat acolo, am uitat și trenul și birja și orașelul românesc de munte, acolo, pe vîzăuza aceea în care toată ziua și toată noaptea șopâia printre pietre și gârlită impede, pe care arareori trecea căte un român săn că o româncă în măndrețea portului lor muntenesc, care viața uneori, pe seară, de talanga vre-unel cirezi ce venea de la pășune, se umplea de sbîrniala vre-unel trișă sau de șurătul prelung și măngăios al vre-unul fluier al vre-unul românaș.

Trei zile căt am stat acolo, n'am făcut de căt să cau cu ochii fundurile de zare, să încerc să răzbui cu ochii căt mai departe, printre stejari și, printre brazi mai colo, printre dimbură coleă, dealuri și munți mai dincolo, ca și cum nu mă mai săturam de dorul depărtărilor, de închideam ochii și mă simțiam dus tot mai departe, mai departe de grijile și nevoile de cari mă desrobisem o clipă.

Aveam dreptate când spuneam mai sus că, acum, întors din «vîlegiatură», trebuie sănătă exprim nemulțumirea. Pas de fi mulțumit când a trebuit să lași toate, vilcele și dealurile și munți, ca să vîl acasă și să intri iar în viitoarea viețelă asta, a cărei civilizație te înhamă la jug de dimineață până seară și nu și deschide alt orizont de căt ziua de mină, la fel cu cea de azi.

Ce sunt trei zile de odihnă, în «vîlegiatură» asta ce se chiamă viață omenească!

A. A. D.

PAGINI UITATE

ȚIGANII

Schițe după natură

De parte de sat, cale de o jumătate de oră, aria moșiei Vultureni, proprietatea unui grec bogat, era plină de lume, de care și de snopi de grâu, așezăți în siruri înalte de clăi. Trei mașini își împreunau, în aceeași timp, vulturul lor monoton, care seamănă cu zgomotul unei mări, auzi din depărtare. Nori groși de fum pălău cerul; și în mijlocul prafului, ridicat de păiele securate de spice, se rostogoleau valuri turburi de glasuri, de tipete, sperând pasările din imprejurimi.

În tot acest amestec de mulțime, înhamată la munca boerului, nota predönitoare a zgomotului o produceau țigani. Femeile, bătrâne și tinere, duceau în spinare saci plini cu grâu, pentru a împarsa în magazii; oamenii, suji de-asupra mașinei, aruncau cu furcile în gura nesățioasă a batozei, snopi grei și plini; copiii, în căruje hodorogite, trase de mătăsoare nemâncate și obosite, transportau gramezi de saci umpluți cu

grâu dat prin ciur. Printre ei, doi vârstali, unul tânăr, celălăbit, supraveghiau munca tuturor, împărțind ordine, plesneau din bisac, și vecinie aveau pe buze înjurături, pe cari le aruncau odată cu scuipatul înegrit de scrumul lăslelor.

Se observau vecinii aruncători de priviri dușmanoase, sau de cuvinte amețintătoare între unul și altul. Tânărul, cari luană parte la munca, descarcând carele cu rândul, ațău cu ironia lor cunoscută pe aceste sgomotoși voevizi cari au fost tot-dăuna batjocura poporului românesc.

Iar peste toate aceste frunzi ale bieșilor tradiții, soarele cădea greu și arzător. Muiat în sudori, murișii de zgomot și de praf, pe fețele lor se cilea melancolia aceleiași robii, în care se născuseră. Toate aceste brațe musculoase, neobosite și puternice, se înmormătă sub lanțurile supunerii fără să stie pentru ce, dintr-o veche și neînteleasă deprindere.

Spre seară, un suerat lung — ca și cum ar fi fost tipărit suprem al oboseliei — vesti întreruperea muncii.

Târanii porniră către sat.

O pale mesfărăsită, venită din fundul amurgului, aducea par că o mangăiere pentru cei obosiți. Mașinile, acoperite cu pânze mari negre, aveau înfațisarea unor monstru adormit.

Tiganii se întreptări spre pînnile de unde li se impărtăia tainul lor de răchiu. Mergeau în grupe desenate, urmând să certă cu o furie care creștea din ce în ce.

In fruntea lor, cei doi vârstali își arătau pumnii unul altuia. Ura, ivită între ei de mult timp, creștea.

Cu mâncările cămășilor și stergășii pletele albite de praf; femeile ar fi voit să se sfâșie, sau să-și asvărte una înțărta copiii, cari sugerau goi sănurile lăptăoase. Bărbații își vorbeau mai pe șoptite, avean înțelegeri taine.

Sus, cu făcerea ei eternă, luna se învi printre stelile mari, intunecate de lumina ei.

In apropiere de arie, două silage de țigani își șezăse corturile. Venite de altăre, ele poposau o vară întreagă pe câmp, iar odată cu sfârșitul treeratului pornea înțărta pe drumuri pribegie.

Intre vârstali acestor două cete, se stabilise o veche ură.

La aceșii oameni nevoie de-a se certa între dânsii este una din semnele cele mai caracteristice ale naturii lor primitive. Dintr-un nimic, ei se sfâșie, se luptă, se ucid. Înău de căt instincte, cărora li se supun ca unor tirani neliniști.

In noaptea aceea, vârstul cel bătrân vorbește oamenilor său să dea foc corturilor din tabăra înțărătoare. Numărul lor era mai mare, și în felul acesta credeau să izbucnască și înspăimânta și ai silii să plece.

Femeile aprinsese răcorile dinaintea corturilor, pregătind cina; mai de-o parte, oamenii vorbeau grupuri, grupuri. Copiii de la plângă în lengă, său aruncăți goi pe pământ; cău, impiedicați, păsceau într'o liveză din apropiere. Căte un căine slab lătră de foame; iar în ritmuri prelungi și monotonie săuzia de departe trăsul insectelor de câmp.

De obicei, la ora aceasta începeau vorile. De astă dată însă, nu s-auzii nicu un cântec.

După o cină scurtă, focurile se stinseră, oamenii intrără sub corturi.

Se fac pace. Luna lăsa peste ne-mărginirea cămpilor farmecul ei domnezește de vîmitor. Ai fi crezut că înceară să înblânzească cu măzelile ei pe necăjișii pribegie, neliniști de gânduri rele pe răsturnăturile lor de pae.

Târziu, căț-va țigani, aproape despuiți, se strecură pe brânci spre corturile unde dormeau supușii vârstului tânăr. Aprinseră cărpemuiate în păcură și deteră foc la căteva corturi, cu o repetitie de lăsată îndemnătică.

După căț-va dipe, aripi uscate de flum începură să se înalțe în aer, apoi se zări flăcări.

În un moment dat, taberele vârstăiese flăcări în picioare, înarmate cu furci de fier, cu lopti cu securi și cu pate. Urmări sgomotele de lovitură și o înjurare ingrozitoare de tipete sălbatici, de răcnele furioase, de gemete și de glasuri, cari asvările neîntrerupt un amestec de cuvinte barbare. Părea o luptă de animale inebunite de foame.

Flacările se întinseră de la un cort la altul. Era ca un lagăr de soldați aprins.

Câte-o dată gemetele se auziau așa de dureroase, în catăi ai fi crezut că acești oameni se sfâșie cu unghiile și cu dinții.

Slugile de la arie, deșteptate din somn, alergări să vadă ce se petrece. Apropindu-se de corturi, simțiră un miros greu de plete și de căruri arse.

Un țăran, înmormurit de groază, strigă că putu:

— Vă ard copiii...

Lupta urma cu aceiasi sună.

La lumina flacărilor se zăreau străucuri de ochi sălbatici și frunzi pătate de sânge.

Singură luna, din înălțimea ei senină, răspândea peste oai ibuni, că și peste cei răi, elermi și fumec de o melancolie nefărăsită.

Traian Demetrescu.

LITERATURA GERMANĂ

O PREDICĂ

de

Berthold Auerbach

Suntem la sat. Totul e făcut pe uliță, casele sunt închinate; îci și acolo se vede căte o fereastră deschisă de la care nimeni nu privește. Rindurile sboară răzărd pământul și năuă a se feri de nimeni. Pe sghiabul pompei, lângă casa obștiei, sunt cocodite alte rindurile cani beați, se privesc cu un aer primeput și amprentă într-o silă de țigani își șezăse corturile. Venite de altăre, ele poposau o vară întreagă pe câmp, iar odată cu sfârșitul treeratului pornea înțărta pe drumeuri pribegie. Numai o grămadă de gâini și așa sfidat în jocul rindurilor și le ascultă, curioase, discursurile întreg că e vorba de a se legătu libere în văduhuri, de a străbate măriile și de a ajunge în fuli depărtate. Adesea își ridică și înțărta pe capul, apoi le lasă să cadă iar ridică și înțărta, ca și când ar fi aflat încă o dată că sunt neclinit legate de pământ și trebuie să căute pe lângă om protecția altuia. E mai cu seamă că gâna neagră ca cilicul, cu o creastă roșie, care dă dese oră din aripi. O cloșă urcă înzestră din sat, înțepindu-se mândri pe picioare în mijlocul băieșilor și fetelor ei, pe cari și fine adunăti în jurul primăncioanelor reperate. Ace ouălă altceva de făcut de căt să se legene libera în aer și să visese la fără îndepărțare.

O fâcere neobișnuită să lăsă peste sat. Oamenii și-năuă părăsesc locuințele risipite și său dus la casa Arelus, care îi unește pe toți între ei. Prin virile cari de obicei căută, furiozindu-se de-o parte său de alta, interesul personal, se ridică acum la olătă către Nevăzutul care vede tot și ale căruia sunt loata. Iată biserică: se înălță pe munte, acolo unde altădată era o fortăreață ale cărei ziduri sunt acoperite de vițe înflorite. Biserica era altădată cetăția în protivă tunurilor nefericitorilor soartei. Este și astăzi și va rămâne în viitor adăpostul omenirii. Ultimul sunet de orgă se pierde în aer.

Să intrăm în biserică. Preotul se urcă în amvon. Cei de față tușesc, se asează mai bine pe scaune, le mișcă, pentru că nimeni nu vrea să turbure pe predicatorul care vorbește în numele Spiritului suprem. Preotul nu e bătrân: e în toată

gratită vârstei. Lipit, reculesc, cooperindu-si față, și zice înainte rugăciunea, apoi ridică capul cu un gest de fericire și spune textul: «Nu ești bolnavi și nevoie de doctor, ci bolnavii». (Luca V, 31).

Spune mai întâi că sănătatea sufletului e viața cea adevărată, întrucât el nu face de cît una cu virtutea și dreptatea, pe când păcatul și boala desfigură viața. După cum în boală puterile firești ale omului apucă pe cale rătăcită, tătășă și în păcat. Păcatul e rătăcirea.

«Voi toți, zice el, voi toți cări trăiti în libertate, cări vă puteți așeza la masa voastră și vă puteți plimba sub cerul liber al lui Dumnezeu, gândiți-vă numai o clipă la bietul prizonier pe față căruia, de ani de zile, n'a căzut nici o privire de dragoste. Si când e adus printre semenii săi, ce tristă societate pentru el! Marea societate omenească l-a hărăzit, în isolarea lui, mizeriei lui, disperării lui, greșelii lui; nici o mână de ajutor nu s'a întins către el; nici un cuvânt de măngâere nu i-a potolit sufletul. A rămas singur, singur cu sufletul lui rătăcit. Pentru întâia oară, în ziua când a comis o greșală devenită publică, a băgat de seamă că nu e singur pe lume; societatea omenească l-a apucat cu brațul ei puternic și l-a reținut pentru ispășire. Si când se întoarce printre oamenii liberi, cări îi e soarta? Cei cări mai nainte de-abia se uitau la el, îl privesc acum cu dispreț, cu neîncredere, fără nici o milă. Ce trebuie să facă? Tu, care șezi acolo liber, întrebăți consilii; de căte ori nu erai gata să devii criminal, dacă puterea supremă, care e împlântată în tine și te stăpânește, nu îți-ar fi smuls și lovit din mâna instrumentul crimei. Fie-ți dară milă de păcătos, suferă cu el, sacrifică-te pentru el, și multe îți se vor ierta».

Comentariile ce mai face predicatorul, îndemnă către fiecare de a-și aminti felurile ispite ale vieții, merg drept la inimă. În timpul unei pauze destul de lungă ce face apoi, vede multe mâini împreunate tremurând, pe mulți bărbați pitindu-și fetele sub părării, dar nimeni nu se uită la ceilalți, fiecare vede numai de el. Preotul încheie: «Trebue să aveți curajul să vă purtați cu bunăvoiețe cu cei căzuți; un nenorocit are de două ori nevoie de măngâere și cel cei arăta dragoste e de două ori binecuvântată».

La sfârșitul slujbei toată lumea se îndeasă să iasă cu o grabă neobișnuită. Mulți se întind când păsesc pragul; predica i-a sguduit înțărălat în cît își simt oasele sdrobite. Se năbușeau și acum răsuflă în voie. Se fac păcuri, se vorbește de multe, dar mai cu seamă de predica și de preot. Lui Michel, țesătorul, i se pare că nu citează destul de des textul și brutarul, care are cuvântul lui de spus când nevestă-sa nu e de față, insinuiază cu violenie că a pricoput unde bătea predicatorul. Un strengar de băiat fură unei fete buchetul de rosmarin ce poartă la cingătoare și strigă: «Ajutor! ajutor! și fugă cât îl țin picioarele».

Dar în cele mai multe inimi răsună încă cuvintele căzute din înaltul amvonului.

Aldor.

PROVERBE

Cât ești nicovală suferă, cât ești ciocan lovește.

Armăsul când îmbătrânește ajunge la rișniță.

Cumpără de-o para două și vinde la o răscă nouă.

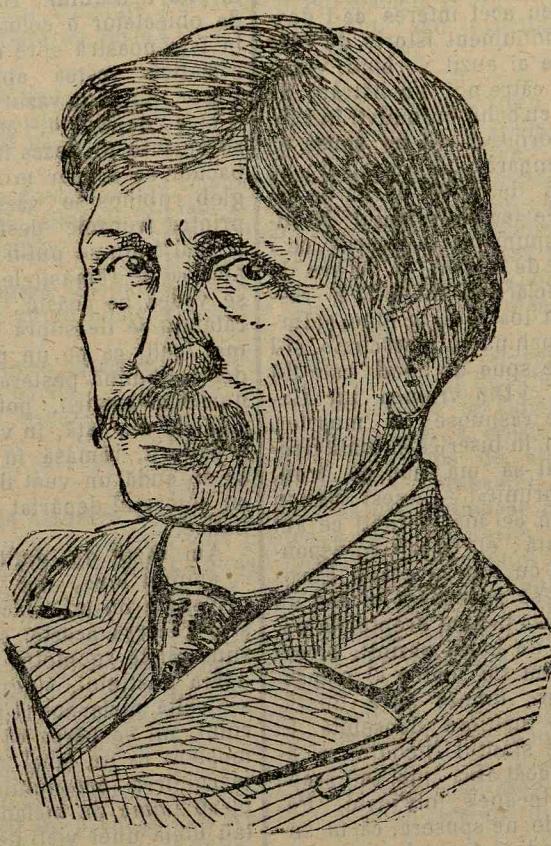
Unde nu e bărbat în casă nu e nici nămăligă pe masă.

Găina care răcăe mult își scoate ochii.

La copacul căzut toți aleargă să tăiească.

GALERIA FIGURILOR CONTEMPORANE

D-1 AL. VLAHUȚĂ

«Universul» are onoare de a avea printre colaboratorii săi pe d-1 Al. Vlahuță. Se va înțelege deci lesne de ce este foarte greu să se vorbească despre domnia sa în coloanele «Universului literar». De altă parte, d-1 Al. Vlahuță este un literat și este iarăși foarte greu să se vorbească despre domnia sa într-un ziar care.

de și «literar», nu și poate îngădui să facă critică literară și nu știu ce să putea spune despre un literat, despre un poet, atunci când împrejurările nu îl permit să își analizeze opera, să-i înfățișeze personalitatea. Totuși, în Galeria aceasta a noastră nefăcându-se analize savante, nici pretențioase critici literare, nefăcându-se de cît ușoare schițe de portrete, mă incumet a scrie aceste căteva rânduri sub portretul distinsului colaborator al «Universului», ca spre a face acestui portret cu care se onorează Galeria noastră o ramă nepretențioasă, modestă, aşa cum de altfel se și cuvine portretului unui om care și-a făcut o glorie din a fi el însuși nepretențios, de a nu ești dintr-o modestie ce uneori îl pare a atinge sfârșitul.

Și aceasta ar fi chiar trăsătura caracteristică a unui portret al d-lui Al. Vlahuță.

D-1 Al. Vlahuță singur să aferă tot dauna să și formuleze vre-o pretenție la acest titlu de onoare. N-a publicat volume peste volume, n-a publicat poezii peste poezii, și cu toate acestea — ca florile acele ce înfloresc la câte o sută de ani devin lux de miliardă — poezia d-1 Al. Vlahuță e cu atât mai prețioasă cu cît răsună, cu cît își cântă mai rar versul.

Să nu lănușească cineva pe d-1 Al. Vlahuță și să-l fie arătat pentru întâia oară — nu va putea spune decât un singur lucru, ori cît de puțin cunoșcător de oameni ar fi: omul acesta trebuie să găndească mult și frumos; trebuie să aibă înimă bună și sufletul mare. Și aș putea spune că nici atât nu vrea să se arate d-1 Al. Vlahuță în ochii mulțimii, atât par că vrea să se ascundă, cu toate

neprețuitele sale calități de minte și pe suflet, sub înfățișarea celuia mai modest, celuia mai neînsemnat treător.

Și totuși, dacă te poți uita o clipă în ochii miei și negrii ai trecătorului acesta neînsemnat, ai impresia unei oglinzi de cel mai curat și mai neted cristal, în care imaginile nu au să se rezfrâne ca în toate oglinziile, ci întregi și dintr-o dată și nu numai eu înfățișarea lor de pe dinasfară, ci cu tot ce așa în ele ca raijune, ca viață, ca suflet. D-1 Al. Vlahuță este, prin această rară calitate, un adânc cunoșător de oameni, un adinc pri-cipător de suflete.

Si atunci când are cineva darul de a patrunde repede și sigur în cele mai adânci taine ale sufletului și mintei omenești, devine aceea ce este d-1 Al. Vlahuță: un artist în cizelarea gândului, un maestru în conceperea formei. Si atunci când acest «cineva» este el însuși bun și generos și iubitor de toate subtilitățile frumosului, devine aceea ce este d-1 Al. Vlahuță: un poet al frumosului, al generozității, al bu-nățății.

Ierți-mi distinsul meu coleg de gazetă dacă nu-i pot, și eu, menaja modestia în care ține să se înfățișeze. Când spui omului adevărul în față nu începe săpătare și d-lui Al. Vlahuță, ca și mie, îl place adevărul. O! ce n'ar da el să vadă, aşa, dintr-o dată, printre un cataclism, răsturnându-se lumea întreagă și deve-nind bună și cuminte și iubiloare de adevăr și de frumos! N'ar mai fi atunci, de sigur, modest omul și ar fi mai prolix poetul în lumea aceea visată doar, în care modestia n'ar mai ascunde de cele mai multe ori ingămfarea, adevărul n'ar mai fi uscătător la spus și frumosul n'ar mai fi rușinos la înfățișat și nici n'ar mai fi scălbăiat din mintile și sufletele ce se store și se chinuesc ca săl priceapă!

A. A. D.

POESIE POPULARĂ

PRUTUL

Prutule, râu blestemat!
Face-te-ai adânc și lat
Ca potopul turburat!
Mal cu mal nu se zărească,
Glas cu glas nu se lovească,
Ochi cu ochi nu se ajungă
Pe-ta pânză căt de lungă!
Lăcustele când or trece
La ist mal să se încece!
Holerele când or trece
Pe la mijloc să se încece!
Dușmanii fării de-or trece
La cel mal să se încece!
Iar tu în valurile late
Să-ți tot duci, să-ți duci la val
Până la Dunărea cea mare,
Până 'n Dunărea și 'n mare!

MILITARUL

Frunză verde de stejar,
M'a dat satul militar,
Militar în milicie,
Murgul meu cui să rămâne?
L-așă lăsa lui tată-meu:
Tată-meu e om bătrân,
Nu poate così la săn.

L-așă lăsa lui frate-meu:
Frate-meu e pârcălab,
Ia bățul și pleacă 'n sat,
Murgul meu stă nemâncat!

Am o soră fată mare,
Pune furca 'ncingătoare
Si pleacă la sezătoare,
Murgul meu de foame moare

Am o soră fată mică
Si plângă de se usucă!
Taci, soro, și nu mai plângă,
Inimioara nu-ți mai frângă!
Nam pierit căt am fost mic,
Dar acum când sunt voinic,
De știu arma să-mi ridic,
Săbioara să-mi incing,
Si n'am teamă de nimic!

Culese de Moș Furcă

SCRITORII VECHI

TISMANA

DE
GR. ALEXANDRESCU

Lată cea mai veche și mai măreată din toate monaștrile de peste Olt. Începută de Radu al II Basarab, la 1366, ea se săvîrși de fiul său Dan, și mult mai târziu se prefecă de Neagoe Basarab, în semn de recunoaștere că și-a găsit aco'o săpătare când se afla gonit de Radu cel-Mare, pentru găzduirea ce dădea sfântului Nifon. Dar prietenul unui sfint, religiosul și blândul Neagoe, n'avea trebuință de această nenorocire ca să înnoiască biserică. Oră cum va fi, el a stat unul din prinții cei mai buni; dar virtuțile lui, au pierit cu dânsul, și n'au adus nici un bine statofnic la nația în care a strălucit. Atât este de adevărat, că calitatele personale nu pot aduce nici un folos temeinic, când toate lucrările se intemeiază pe voință, iar nu pe legă. «Când Marcu Aureliu muri, zice Chateaubriand, Romanii se readâncă în relele nărvuri cu o astfel de infocare, în cît i-ar fi luat cine drept oameni care și-au dobândit de curând libertatea, ei însă nu se căpaseră de cît de virtuțile celor din urmă stăpâniatori».

Că să zidească Tismana, Radu al II avu trebuință să răteze o parte din munte. Așezată la o înălțime ca de 100 picioare, apărătă în față de o măreță stâncă ce se pleacă deasupra, ocolită de zidiri vechi care se întind pe marginea prăpastiei, și încoronată de turnuri, această zidire, prăvătită din vale, seamănă unul din